

Regelen om, at Dagpengene for den nævnte Tid kun andrage  $\frac{3}{6}$  af den tilskadedkomnes Dagløn. For den Pengesums Vedkommende, der ydes den tilskadedkomne, hvis Arbejdsudhygtighed er erklæret for blivende, viser Begrænsningen sig i Bestemmelsen af denne Pengesum, der ikke svarer til den fulde Værdi af den tabte Arbejdssevne, men for en Arbejder i Gennemsnitsalderen vel snarest kun til den halve Værdi. I Forhold hertil er ogsaa den mindre Pengesum, der ydes Enten eller andre efterladte, hvor Ulykkestilfældet har medført Døden, beregnet. De Ændringer i Lovforslagets Ordning af Forholdet, som Udvalgets Flertalsforslag medfører, ere væsentlig for det første en anden Bestemmelse af Forholdet mellem de to Slags Ydelser, hvorom der er Tale, nemlig Dagpenge og en Pengesum. Man har nemlig ikke villet, at det, en tilskadedkommen maatte have oppebaaret i Dagpenge under en langvarig Sygebehandling (ud over 26 Uger fra Ulykkestilfældet), førend han erklæredes for blivende arbejdsudhygtig, skal fradrages i den Pengesum, der tilkommer ham, naar en saadan Erklæring foreligger. Dernæst har man foreslaaet en anden Regel om, hvorledes Pengesummen skal deles, naar der er flere efterladte, der have Krav paa Andel i den. Lovforslagets Bestemmelse herom har ifølge sin Ordning kun Børn for Dje og kan ogsaa for disses Vedkommende føre til mindre formaalstjenlige Resultater. Man har her fundet det rigtigere at henvise Afgørelsen i hvert givet Tilfælde til Arbejdsraadet, idet Forholdenes Forstillighed kun derved kan komme til sin Ret.

Ved Siden af disse reelle Ændringer, har man fundet det rigtigt at foretage en vel nærmest formel, men temmelig gennemgribende Ændring, nemlig vedrørende det Navn, hvormed de Arbejdere ved Lovforslaget tilslagne Krav betegnes. Lovforslaget betegner dem saavel i Titelen som i Teksten gennemgaaende for Forsørgelseskrav. Man foretrækker for denne Betegnelse, der er mindre passende, hvor Ydelserne som Regel udredes af et Forsikringselskab, og som derhos let forleder til at overse, at der her kun er Tale om et Bidrag til Forsørgelsen, at bruge den Betegnelse, der efter

hele Forholdets Karakter maa siges at ligge nærmest, nemlig Forsikring. Under denne Betegnelse former hele Lovforslagets Ordning sig meget simpelt. Arbejderen er for en Del henvist til at forsikre sig selv, for en anden Dels Vedkommende paalægges der Virksomheden gennem Arbejdsgiverne en Pligt til Ydelse. Denne Pligt kan Arbejdsgiveren fyldestgøre enten ved at forsikre hos et anerkendt Selskab, hvorved han selv bliver fuldstændig frigjort for Ydelsespligten, eller ved selv at bære Risikoen, hvilket kan udtrykkes saaledes, at han da selv overtager Forsikringen.

Hvad det tredje Hovedpunkt angaar, Bejen, ad hvilken Kravenes Opfyldelse fremstafes, har Lovforslaget, som alt berørt, ikke genoptaget Tanken om Tvang for Arbejdsgivere til at forsikre enten i en Statsanstalt eller i private anerkendte Selskaber eller Foreninger. Udvalgets Flertal billiger dette. Vel er det givet, at en saa stor Betryggelse for, at Arbejderens Krav ogsaa i det givne Tilfælde virkelig fyldestgøres, ikke kan opnaas som ved at slaa ind paa en af de andre Beje. Men man vilde efter hele Lovforslagets Tanke ikke med Billighed kunne stride til Indførelse af Forsikringstvang for den ene Part, Arbejdsgiverne, uden at gøre det samme for den Del af Risikoen, som Arbejderen er henvist til selv at bære, altsaa tilpligte Arbejderen at indtræde henholdsvis i Sygekasser og Forsikringsanstalter paa samme Maade, som Arbejdsgiveren for sin Dels Vedkommende. Man maa billige, at Lovforslaget lader det staa frit for Arbejderen, om han saaledes vil forsikre sig hyderligere eller lade staa til, og at det da lader det samme gælde for Arbejdsgiverens Vedkommende. At Forsikring i anerkendt Selskab alligevel vil blive Regel, tør antages i Betragtning af den Fordel, Arbejdsgiveren opnaar derved, nemlig den fuldstændige Frigørelse for sin Hæftelse, der overføres paa Forsikringselskabet, til hvem Arbejdsraadet — og gennem det Arbejderen — alene har at holde sig. Særlig tør det ventes, at gensidige Forsikringselskaber af Arbejdsgivere i dette Forhold ville danne sig, sikkert den heldigste Løsning, hvorved man ad Frivillighedens Vej vil være naaet til det samme Maal, som